

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/54/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417010040
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8417010040.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.03.2019 v trestnej veci proti obž. X. N. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6T/16/2017 zo dňa 10.09.2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obž. X. N..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného X. N. vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 12.11.2016 v čase okolo 21.00 hod., bez súhlasu osoby majiteľa, vnikol na riadne oplotený pozemok rodinného domu nachádzajúceho sa v N., na ulici N. č. XXXX/X tým spôsobom, že preliezol uzamknutú kovovú bráničku vysokú 160 cm, ktorá je súčasťou oplotenia v prednej časti pozemku, takto sa dostal na dvor, po ktorom prešiel do jeho zadnej časti, kde sa nachádzala uzamknutá kovová bránička vysoká 190 cm, na ktorej tyčou poškodil zámok, otvoril ju a následne cez ňu odišiel z dvora preč, čím takto spôsobil majiteľovi nehnuteľnosti R.. O. K., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom N., ul. N. č.XXXX/X škodu poškodením zámku v sume 14,50€.

Za to mu podľa § 194 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 Tr. zákona, § 42 ods. 1 Tr. zákona, § 49 ods. 2 Tr. zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov a ôsmich mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/88/2018 zo dňa 24.08.2018, právoplatného v ten istý deň, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní troch rokov s probačným dohľadom na 5 rokov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému R.. O. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N., N. XXXX/X, škodu vo výške 14,50 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, obžalovaný odvolanie, ktoré následne prostredníctvom obhajcu aj odôvodnil. Z dôvodov odvolania vyplýva, že toto smeruje tak proti výroku o vine ako aj proti výroku o treste. Uvádza v nich, že v čase spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, býval v dome

bezprostredne susediacom s obydľím poškodeného, pričom už od detstva prechádzal cez pozemok poškodeného spolu so svojou rodinou. Tieto skutočnosti vôbec neboli sporné, keďže ich potvrdili aj svedkovia W. N., O. N., W. K. ako aj poškodený R.. O. K.. Ten na hlavnom pojednávaní na otázku prokurátora akým spôsobom mu zakázal prechádzať cez pozemok uviedol, že nevie, či mu to aj povedal, lebo ho nestretol a zároveň uviedol, že mu dovolil prechádzať cez pozemok, keďže bol z rodiny. Svedkyňa W. N. uviedla, že nikto nedal nikomu zákaz prechádzať cez pozemok, ani ústny ani písomný. Svedkyňa O. N. zhodne uviedla, že členovia rodiny prechádzali cez pozemok poškodeného a na odomknutie zamknutej bráničky používali kľúč, ktorý visel na bránke. Z týchto výpovedí vyplýva, že rodina N., vrátane neho, bola oprávnená prechádzať cez pozemok poškodeného, pričom ani samotný poškodený nevedel uviesť, či o zákaze mu povedal, lebo sa s ním nestretol. Logickou úvahou je zrejmé, že keď sa ním poškodený nestretol, tak mu ani povedať nemohol, že nesúhlasí s prechodom cez jeho pozemok, teda nedisponoval informáciou o zmene pomerov týkajúcich sa zákazu prechodu cez pozemok poškodeného. Je toho názoru, že výpoveď svedkyne pani K. na hlavnom pojednávaní, keď uviedla, že ak by ju bol obžalovaný požiadal o prechod pozemku, tak by mu to umožnila, nepriamo potvrdzuje skutočnosť, že mohol voľne prechádzať cez pozemok poškodeného. Navyiac na jeho konkrétnu otázku, či majú zakázané tam chodiť uviedla, že keď bolo zamknuté a pozemok je ich, tak neviem. Uvedené skutočnosti dostatočne odôvodňujú záver, že nemal vedomosť o tom, že si nemôže skracovať cestu domov cez pozemok poškodeného, takže podľa jeho názoru jeho konanie nenaplnilo znaky skutkovej podstaty prečinu podľa 194 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona ako úmyselného trestného činu s poukazom na § 17 Tr. zákona. Je potrebné oceniť snahu prvostupňového súdu, že preskúmaval aj podmienky uplatnenia materiálneho korektívu upraveného v § 10 ods. 2 Tr. zákona, avšak nemožno súhlasiť s tým, že súd nedospel k záveru, že závažnosť spáchaného prečinu je nepatrná, keďže motívom jeho konania bolo iba skrátenie cesty domov, nie snaha páchať trestnú činnosť alebo akékoľvek iné príkoria poškodenému. Navyiac jeho konanie bolo do značnej miery ovplyvnené alkoholom a táto skutočnosť nebola v rámci prípravného konania nielen že preverovaná ale ani zohľadnená. Súhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov a osem mesiacov považuje za neprimerane prísny vzhľadom k povahe, spoločenskej nebezpečnosti, okolnostiam spáchaného prečinu, ako aj k jeho osobe. Ponechaním takého druhu a výmery trestu bude prakticky zmarená šanca, aby sa mohol riadne začleniť do spoločnosti a pokúsiť sa viesť riadny život. Navrhol preto, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a aby bol spod obžaloby oslobodený, resp. aby bol zrušený výrok o treste a zmysle § 44 Tr. zákona bolo upustené od uloženia súhrnného trestu.

Na základe podaného odvolania krajský súd na verejnom zasadnutí (ktoré vykonal v neprítomnosti obžalovaného, keďže upovedomenie o verejnom zasadnutí obžalovaný prevzal riadne a včas a na verejné zasadnutie sa bez ospravedlnenia nedostavil) preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V posudzovanej veci bolo v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo pre správne zistenie a ustálenie skutkového stavu, v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, potrebné.

Dôkazy, ktoré boli vykonané, prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia konkrétne uviedol a podrobne rozpísal aj skutočnosti, ktoré z jednotlivých vykonaných dôkazov vyplývali. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zistiteľné, ktoré skutočnosti, a na základe ktorých dôkazov považoval prvostupňový súd za dokázané, o ktoré konkrétne dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, i to, akými úvahami sa pri hodnotení vykonaných dôkazov spravoval, prečo neuveril tvrdeniam obžalovaného prezentovaným na hlavnom pojednávaní i časti výpovedí svedkov, ktoré s tvrdením obžalovaného korešpondovali. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol aj to, akými právnymi úvahami sa spravoval pri posudzovaní dokázaných skutočností, a preto toto rozhodnutie považuje krajský súd za správne, zodpovedajúce požiadavkám ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. poriadku, takže na dôvody rozhodnutia v podrobnostiach odkazuje.

Napriek námietkam prezentovaným v dôvodoch odvolania aj podľa názoru krajského súdu bolo nepochybne preukázané, že skutok tak, ako je vo výrokovej časti napadnutého rozsudku ustálený, sa stal, spáchal ho obžalovaný a jeho konanie naplňa znaky prečinu, pre ktorý bol uznaný vinným.

Aj keď obžalovaný na hlavnom pojednávaní dokonca ani nevedel s určitosťou uviesť, či skutok kladený mu za vinu spáchal s odôvodnením, že si nepamätá všetko, pretože v ten deň pil, ale pripustil možnosť, že bráničku poškodeného preskočil (na rozdiel od jeho výpovede v prípravnom konaní, keď sa k spáchaniu skutku priznal v celom rozsahu a uvádzal, že keď zistil, že nemá kľúče od domu, rozhodol sa prejsť cez pozemok poškodeného, preskočil bráničku, ktorá bola zamknutá, následne prešiel k domu, popod okná ktorého vedie chodník, dostal sa do zadnej časti dvora, kde sa nachádzala kovová bránička, tú sa snažil tiež preliezť, ale sa mu to nepodarilo, takže na zemi našiel nejakú tyč a týmto predmetom sa zaprel do zámku bránky, ktorý povolil a tak sa dostal na pozemok, na ktorom býva a navyiac uviedol aj to, že vedel, že nemôže vstupovať na pozemok poškodeného, nakoľko s ním mal pred rokmi konflikt a on mu zakázal, aby na jeho pozemok vstupoval), jeho obrana na hlavnom pojednávaní v zhode s odvolacími námietkami spočívala v tom, že nemal zakázané na pozemok poškodeného vstupovať a on, ako aj jeho každý z jeho rodiny, uvedenú cestu využíval ako skratku k domu, v ktorom on býval.

Okolnosť, že obžalovaný na pozemok poškodeného, ktorý je riadne oplotený, vstúpil, vyplýva nepochybne z výpovedí svedkov R. O. K. a W. K.. Z ich výpovedí je zrejmé, že obžalovaný sa na ich pozemok dostal takým spôsobom, že prvú bráničku oddeľujúcu vstup na pozemok od cesty, ktorá bola uzamknutá, preskočil. Potom, a to zistili aj podľa stôp, aj podľa toho, že svedkyňa videla osobu prechádzajúcu popod okná, prešiel popri dome a dostal sa k druhej bráničke, ktorú sa najprv pokúsil preliezť a potom vylomil zámok, ktorým bola uzamknutá.

Aj keď z výpovedí oboch uvedených svedkov, i svedkýň W. N., matky obžalovaného, a X. N., sestry obžalovaného, plynie, že predtým ich rodina, vrátane obžalovaného cez pozemok poškodeného v prípade potreby prechádzala, je z vykonaných dôkazov nepochybné, že v posudzovanom prípade obžalovaný na pozemok poškodeného vstúpil neoprávnene.

Odhliadnuc od faktu, že použil aj násilie, keď vypáčil zámok na druhej z bránok, je z výpovedí poškodeného zrejmé, že vzhľadom na to, že mu v minulosti obžalovaný škodil, odcudzil mu rôzne veci, rozpredával poľnohospodárske nástroje, ktoré mali na dvore, aj keď mu v minulosti dovolil prechádzať cez pozemok, keďže bol z rodiny a mal to kratšie, keď videl akú škodu mu na majetku spravil, bránku uzamkol a nedovolil mu cez pozemok prechádzať. Tomu napokon korešponduje aj samotná výpoveď obžalovaného z prípravného konania, keď uvádzal, že si bol vedomý toho, že nemôže na pozemok poškodeného vstupovať.

Ak teda napriek tejto vedomosti obžalovaný prekonal prekážku, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu (teda tým, že preskočil uzamknutú bráničku), nepochybne sa trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona dopustil. Odôvodneniu právnej kvalifikácie konania obžalovaného prvostupňový súd venoval skutočne náležitú pozornosť vo všetkých smeroch, a preto aj v tomto smere je potrebné sa s rozhodnutím okresného súdu stotožniť a na dôvody rozhodnutia aj v tomto odkázať.

Tak, ako na to poukázal aj odvolateľ v dôvodoch odvolania, prvostupňový súd skúmal aj otázku, či, keďže v danom prípade ide o prečin, nie je jeho závažnosť vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, nepatrná. So závermi, ku ktorým okresný súd dospel, napriek námietkam prezentovaným v dôvodoch odvolania, sa krajský súd stotožňuje.

Pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť na podklade odvolania obžalovaného, nezistil krajský súd ani vo vzťahu k výroku o treste, či náhrade škody. Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia vo vzťahu k týmto výrokom podrobne uviedol všetky skutočnosti rozhodné pre ukladanie trestu, jeho druhu a výmery. Je evidentné, že vychádzal zo zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Tr. zákona a pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmery prihliadal na všetky skutočnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a a jeho pomery a možnosť nápravy.

Veľmi podrobne poukázal na osobu obžalovaného, jeho hodnotenie z miesta pobytu, doterajšie protiprávne konania obžalovaného. Nepochybné správne pri tom postupoval, keď dospel k záveru, že trest, ktorý je v danom prípade potrebné obžalovanému ukladať, je potrebné ukladať ako trest súhrnný, keďže trestného činu, pre ktorý je obžalovaný súdený v posudzovanom prípade, sa dopustil skôr, ako bol v inej jeho trestnej veci vyhlásený odsudzujúci rozsudok.

Z odpisu registra trestov aj pripojených spisov Okresného súdu Kežmarok je nepochybné, že obžalovaný bol doposiaľ súdený dvakrát. Prvýkrát bol trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6T/41/2015 zo dňa 14.04.2015 uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní troch mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu jedného roka. Keďže trestný rozkaz sa stal právoplatným 02.12.2015, skúšobná doba podmiennečného odsúdenia mu plynula do 03.12.2016.

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/88/2018 zo dňa 24.08.2018 bol uznaný vinným jednak zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ a § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona (ktorého sa dopustil dňa 13.03.2018), ako aj (podľa rozsudku prečinu, aj keď správne to malo byť označené ako zločin) porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona (ktorého sa dopustil dňa 03.04.2018), za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený s probačným dohľadom a stanovením skúšobnej doby na päť rokov, za súčasného uloženia ďalších obmedzení a povinností, ako aj uloženia ochranného opatrenia v podobe ochranného protialkoholického liečenia ústavnou formou.

Skutok, ktorý je predmetom tohto trestného konania, obžalovaný teda spáchal skôr, než bol vo veci sp. zn. 9T/88/2018 vyhlásený odsudzujúci rozsudok. Všetky uvedené trestné činy sú navzájom v súbehu, takže skutočne bolo potrebné ukladať súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona, a to podľa zásad pre ukládanie úhrnného trestu, v tomto prípade podľa zásady uvedenej v § 41 ods. 2 Tr. zákona, keďže sa ukladá trest za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých je aspoň jeden zločinom spáchaným dvoma alebo viacerými skutkami.

V zmysle uvedeného ustanovenia sa potom horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu najprísnejšieho trestného zvyšuje o jednu tretinu. Najprísnejšie trestným je v danom prípade zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 3 Tr. zákona, za ktorý je v osobitnej časti stanovená trestná sadzba na tri až osem rokov. Zvýšenie hornej hranice v zmysle ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zákona o jednu tretinu potom predstavuje zvýšenie o dva roky a osem mesiacov, čo znamená, že trest bolo potrebné obžalovanému ukladať v rámci trestnej sadzby od troch rokov do desiatich rokov a ôsmich mesiacov.

Súhrnný trest, ktorý obžalovanému prvostupňový súd ukladal za uvedené tri trestné činy, z ktorých sú dva zločinmi (aj keď jeden z nich je vo výroku rozsudku, ako už bolo vyššie uvedené, len pojmovne nesprávne označený ako prečin) vo výmere troch rokov a osem mesiacov, teda prakticky pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby rozhodne nie je možné vzhľadom na okolnosti spáchaných trestných činov, osobu obžalovaného, jeho predošlý spôsob života i skutočnosť, že teraz súdený skutok spáchal v čase, keď mu plynula skúšobná doba podmiennečného odsúdenia (určená trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6T/41/2015 zo dňa 14.04.2015 - hoci v súčasnej dobe by už malo byť odsúdenie zahladené), rozhodne nie je možné považovať za trest neprimerane prísny.

V súlade so zákonom je aj výrok súdu prvého stupňa o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody, keďže obžalovaný doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody nebol a pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť nezistil krajský súd ani vo výroku o náhrade škody.

Z uvedených dôvodov preto odvolanie obžalovaného v zmysle ustanovenia § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.